לרבינו כרשביה דפרק הפלם כשחר ד' ל' דחמר

הפלם משחר די לו דחמר עד וכין כך קולת קיש עד וכין כך קולת קיש ומתפלל וכן פסק ה"ג קידה היום קולת לדרך המשכים לאח לדרך משיעה שיה ומתפלל משיעה שיה ומתפלל והביעה שיה ומתפלל

השחר פסק הרחיש כחבות השחר פסק הרחיש כחבות דשמחל ולוי דסוו מולו לחרר עים וחח"כ היו קורין ק"ש געונתה . וכן

בעור סי׳ פ״ם פסק כחביו ו'ל וכח פליגי כני תרי

סטור מ" פיק פסק פחפיז ז"ל וכא פליגי כני תרי פסקי אהדדי ורכיע השמיע ההיא דאנוה דשיואל ולוי נפרק תיה דאלמא לא סבירא ליה דאלמא לא סבירא ליה

במזיד או בפשיעה לא יצא ידי חובתו דאמרינן

דהנהו זונא דרבנן דאשתכור בהלולא דבריה

דר"י בן לוי ולא קרו ק"ש אתו לקמיה דרבי יהושע בן לוי אמר לתו כראי תוא ר"ש בן

יוחאי לסכוך עליו בשעת הרחק (x) א וכן הא

דרשב"י דאמר פעמים שאדם קורא ק"ש של

שחרית לאחר שיעלה עמוד השחר בדיעבד

הוא אי נמי בשעת הדחק כגון כמי שהיה

משכים לצאת לדרך וכיוצא בו אבל לכתחלה

תפלם סמב עשין יח שור מיה סיי רנו :

הנהות

הביח

מפרים

משמע שיכול לקרותה בדרך והיתך אמר בכאן שיקרא אותה קודם הגן החמה שנראה שהלריכוהו לאמרה קודם חומן שיש לה לכתחלה מפני

רשייי

דאישתכור. וישנו ונרדמו עד לאחר עמוד השחר: זה הסומך גחולה של ערבית -וכל שכן דשחרית דעיקר (א) גאולה היתה בשחרית כדכתיב ממחרת הפסח ילאו בני ישראל ממלרים ודוד רמז בספר תהלים סמיכת גאולה לתפלה דכתיב הי צורי וגואלי וסמיך ליה יענך ה' ביום נרה ומי שאינו סומך נאולה לתפלה דומה לאוהבו של מלך שבא ודופק על פתחו של מלך יכא המלך ומלא (א) כיב גאולם אותו שהפליג גם הוא הפליג אלא יהא אדם מקרב להקביה אליו בשבחות וקילוסין של (ג) כיכ וכשודו יצ'מ וכוח מתקרב חליו (ב) וחז יש ני לתבוע לרכיו (ומפסיק בדברים אחרים): תפלות באמנע . בין שני קיש תקנו תפלות י לא: אמר מר* קורא ק"ש ומתפלל "מסייע ליה דף הושל יים של כל סיום כלמפרש וחזיל:

לרבי יותנן דאמר איזהו בן העוה"ב זה הסומך ערבית והפלות באמצע ב"ל אומר תפלות באמצע באולה של ערבית לתפלה של ערבית ג ורבי יהושע ב"ל אומר תפלות באמצע בי גאורים של עורית קורא ק"ש ומתפלל ובשעת המנחה מתפלל תפלת המנחה (ב) ונכיז א לערב מתפלל תפלת המנחה (ב) ונכיז א ולערב מתפלל תפלת הערב ואח"כ קורא ק"ש נמצאת ק"ש של שרדית בתחלת סמנ לק היום וק"ש, של ערבית בתחלת הלילה והתפלות כולן באמצע וליתא לדר לקרה ק"ש של ערבית בתחלת הלילה והתפלות כולן באמצע וליתא לדר לקרה ק"ש י הושע בן לוי וקי"ל כר' יורגן דתניא מסייע ליה ואע"ג דצריך לומר ד השכיבנו פים של פו בין גאולה לתפלה לאו מפסיק הוא דכיון דתקנו רבנן השכיבנו בגאולה

רבו כן הוא מכיר הטובה והגאולה שגאל אותו הבורא ושהוא שבדו ועובר אותו וכיון שמכיר שהוא עבדו מפני שגאלו ועושה רלוט ומלותיו נמלא שבעבור זה זוכה לחיי השלם הבא ועוד אמר מורי נר"ו טעם אחר מפני שכשמזכיר גאולת מלרים ומתפלל מיד הוא מראה שבוטח בה' בתפלה כיון שמבקש ממט לרכיו שמי שאינו בועח כו לא יבקש ממנו כלום וכן נראה באלה שמות רבה בפרשת בא אל פרעה שאומר לשם שבשראו ישראל הנסים והנפלאות שהיה שושה שמהם הבורא שלא כטבעו של עולם בעתו בו ועל זה נאמר וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במלרים וייראו העם את ה' ויאמיט בה' וגו' וכיון שמזכיר עכשיו אותה הגאולה שבטחו אבותיט בה' והגילם ומתפלל מיד נמלא שגם הוא בוסח בו שישנה אותו כמו שענה לישראל בעבור שבטחו בו ומפני זה מזכיר אותה הגאולה ומתפלל מיד והבטחון הוא טיקר היראה והאמונה ולפיכך זוכה בסיבתו לחיי שולם

הבא: וכאר האחמונה ועל הפלח ערבית לאו דוקא אלא מפני שתפלת ערבית רשות נקט ערבית וכל שכן תפלח שחרית: הבא: דלריך לותר השכיבט בנאולה בנאולה הרובתא דמיא. והטעם שאינו הפסקה מפני שהשכיבנו מעין הגאולה הוא שבשעה שעבר הכם לנגוף את מלרים היו מפחדין ומתפללין לבורא לקיים דברו ושלא ימן המשחית לבוא אל במיהם שדרך הלדיקים שיראים תמיד שמא יגרום החטא וכנגד אותה התפלה התקיט לומר השכיבנו שילילט הם מכל דבר רע וישמור לאמנו וביון שהתקיט לאמרו כנגד מה שהיה בשעת הגאולה אמרו דלא הוי הפסקה דכגאולה אריכתא דמיא: דייש לשאול על מה סמכו העולם להוסיף ולומר אחר כך פשוקים של ברכת המלך בכבודו שעל זה לא אמרו כגאולה אריכתא דמיא והוי הפסקה ומקלת התכמים היו נמנטים מלאמרם וכך היה מנהגו של מור הרמב"ן נר"ו אבל מורי רביט יונה קרובו נתן טעם למנהג שנהגו כל השלם לאומרם שבתחלה שהיתה תפלת ערבית רשות היו אומרים אלו הפסוקים שיש בהם י"ח הזכרות כנגד י"ה ברכות וחותמין עליהם ואומרים קדיש ויולאין ואח"כ אע"פ שקבעוה חובה נשאר הדבר כמו המנהג

הרב שחין זו קושיא דודהי דבר פשוט הוא שיכול לקרותה בדרך ומה שכתבדה פ *כי אתא ר' יצחק בר' יוסף אמר הא דר"י בן כגון שהיה משכים לנחת לדרך ר"ל לוי לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר שמשכים לנחת לדרך ויודע שהשיירה הולכ' במהרה ולא ימתיט לו כלל ולפיכך אמרו דכיון שהוא שעת הדחק שאינו יכול לעשות בענין החר קורה קודם הנן: איזה בן השה"ב זה הסומך גאולה של ערבית לתפלה של ערבית. י"ל וכי מפני שסומך גאולה לתפלה יש לו שכר כל כך שיתיה בן שוה"ב ואומר מורי הרב שהטעם שזוכה לשכר גדול כזה מפני שהקב"ה כשגאלט והוליאט ממלרים היה להיותנו לו לעבדים שנה' כי עבדי הם אשר הולאתי אותם מארך מלרים ובברכת גאל ישראל מזכיר בה החסד שעשה עמט הבורא והתפלה היא עבודה כראמרינן (בב"ק דן. נב:) ועבדתם את ה' אלהיכם זו היא תפלה וכשהוא מזכיר יליאת מלרים ומתפלל מיד מראה שכמו שהעבד שקונה הותו רבו חייב לעשות מלות

שאיט יכול לאומרה בדרך ואומר מורי גר מצוח

להנמת לה שכיבה לה כינו כוותייםו וג'יע. לי רכינו ישטים אחרון ז'ל: ב המשכים לגאת לדרך קודם הכן ההתה אל יקדים תפלחו לק"ש כדי קודם הגן הממים נוג יקדים חפלחו לקיים כדי לכרים לכיתו בשמידם אוא משע בשוא לרכך לכתוך ג'חולה לתפלה יוקרא קיש בומכה כדי ווקרא של שלירן להתפלל לסתוך ג'חולה לתפלה בשוא מהלך בנון שלא בשוא מהלך בנון שלא ביי ביי ברצובה מתמינים היו כני החבורה ממתינים הותו וכן חכם המשכים כים ואינו יכול לדרום כר ולכתפלל בשנה שדורש מותר לו להתפלל נישינה אחר שקרא קיש נתוך הדרשה כעוד ואל יתפלל בעהידה קודם שיקרת ק"ש כמו שביהר מש"ה ותחר הדרשה חוזר ומהפלל בעמידה הע"פ ומהפנל נעמידה הע"פ שעבר ומלה. זורחה בעיני שאם הים להם פנאי לקרות ק"ש ולהתפלל קידם לכן כדי אלו קורון ומתפללין לש"ש שמתפללין קודם הגן בין היוצה לדה קודם הגן בין סיונה נדרך בין הכם הדורש וכלבד שיביו קורין ומתפללין לחר עלות השחר ואם יכולין לקבן להם עשרה מקבלין להתפלל בעשרה למכואר בקונער' הראיות עכ"ל:

ב רב עמרם פליג על זה ואומר דמש"ה אומרים קדים בין גחולה לתפלה של ערכית להודיע דחין של ערכית להודיע דחין לריךלסמוך גאולה לתפלה: ד' וכתב כשרים

וכתב רשביא זיל וכן אם שמוכירין רית בין גאולם לתפלת ערבית אינה הפסק וח"ם ושמרו שאותרים בשנת ופסוקים אלם מועדי בייע והשור אירה סיי רסיז יסיב שעם לפסוקים ושמרו : בסגסת הרא"ש זיל דכשבת איי והשור אירה של לרון אתרי פי ובשבת לאו יום לרס סוא :

המאור הקמן היוםה האתיא כותיקין ואי סדותיקין היה אפינא סצותה עם הנק התפה ואי אקרים משעלה עפוד השחר צא קפ"ל דרשב"י משום ה"ע דעד הנק התפה האוי הוא לק"ש של ללהו ואם קרא של יום לא יצא ברסים בירושלים עם הנק התפה ה' זכריה בריה דה' יוקב בר נוכר בישם ה' יוה ברי שתוא מספסת על האפי ההרים ואתיא הא דנרסינן כירושלפי כתחיא דנרסינן בנפרא דילן בנברשת של זהב אפר אפיי לשאר עפא

מלחמת ה'

"רושני ביני לחקן ביני לחקן ביני לוכן ביני לוכ